

'De Geboorte van Venus' (ca.1485) door Sandro Botticelli
oorspronkelijke titel 'Venus Anadyomene' (Venus die uit de zee oprijst)

Venus en Liefde in ons bestaan

Liefde is de bindende factor op deze wereld die ervoor zorgt dat wij ons tot elkaar aangetrokken voelen, dat we in blijdschap kunnen voelen, lachen, beminnen. Ze is kwetsbaar in haar naaktheid en daardoor totaal levend en echt. Ze is mooi, je voelt je aangetrokken tot haar. Liefde is wat ons mensen tot elkaar aantrekt en verbindt. Wat samenhang geeft aan deze wereld. Niet alleen aan de mensen maar aan de gehele schepping.

Er staat geschreven dat niets kan bestaan zonder de liefde (zie helemaal beneden het stukje 1 Korinthiërs 13 uit de Bijbel). Dit zou betekenen dat liefde het samenbindende cement is dat alles bijeen houdt. Dit is nogal wat!!

In de oudheid wisten ze het zo mooi heel eenvoudig te benoemen, maar de goede luisteraar kan hier de diepte in voelen. Venus (de godin die staat voor Liefde) werd geboren uit het schuim van de zee (de oer-eenheid) en werd op een schelp aan land geblazen (levensadem ingeblazen) door Zephyr de westenwind. Het is dit moment dat de liefde intrad in onze stoffelijke wereld. Dat ze incarneerde (in het bestaan indaalde) en vanuit haar onstoffelijke (geestelijke en dus blote) bestaan het rode (aardse) stoffelijk kleed aannam en zich daarmee kon gaan manifesteren in onze vaste wereld. Op dit moment trad de grote mysterieuze alles-samenbindende kracht in onze wereld die het mogelijk maakte dat het leven zichzelf kon gaan vieren. In vermenigvuldiging, voortplanting en op alle mogelijke manieren waarop het leven maar gevierd kon worden. Want het feest van de liefde verheft het leven op deze aarde tot een tafereel van overvloed in schepping.

Op het schilderij van Botticelli zie je ook letterlijk de bloemen in het rond dwarrelen op dit moment van het in deze wereld arriveren (aan de kust komen) van de liefdeskracht. Dit levensbrengende, tintelende en bruisende aspect van de liefde getuigt van een veel diepgaander en fundamenteeler aard van Venus voor ons bestaan dan men zich doorgaans realiseert!! Botticelli heeft dit goed begrepen, zo lijkt het althans.

In deze tijd waarin wij alleen maar bezig zijn zoveel mogelijk te schrappen uit de bronnen in deze wereld die door deze liefde hebben kunnen groeien, zien we Venus in haar ware gedaante niet meer staan. De zachte kwetsbare glimlach die een bos op het gezicht kan toveren is inherent aan de liefde. Deze glimlach zien we niet meer zo vaak, helaas, want we moeten in deze harde wereld, of we nou willen of niet, toch meedoen. Deze verdwijnende glimlach betekent dat de Liefde verdwijnt uit het leven. Het bloed in de wangen is hard geworden waardoor het vermogen tot blozen is verdwenen. Dit staat heel mooi omschreven in bijv. de mythe rond de Propoetides door de Romeinse schrijver Ovid:

Nevertheless, the immoral Propoetides dared to deny that Venus was the goddess. For this, because of her divine anger, they are said to have been the first to prostitute their bodies and their reputations in public, and, losing all sense of shame, they lost the power to blush, as the blood hardened in their cheeks, and only a small change turned them into hard flints."

Het lijkt erop dat wij de weg van de Propoetides volgen. Hardheid, zakelijkheid en afrekenen zijn de norm geworden in een zich steeds verder verhardende wereld. Het lijkt erop dat het blozen niet meer mogelijk is, dat we het te vaak onderdrukken. Ons bloed heeft zich daarvoor letterlijk verhard. Daarmee heeft Venus zich geleidelijk aan steeds meer teruggetrokken uit ons bestaan.

En deze liefde is de fundamentele bouwsteen van alles, de lijm die alles bijeenhoudt.....kan dit zomaar? Willen we dit wel echt?

Hieronder staat het bekende stuk uit de bijbel, waarin gepoogd wordt het ware belang van de liefde aan te tonen. Als dit maar half waar zou zijn, dan wordt het de hoogste tijd om ons te bezinnen waar we mee bezig zijn....

*Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak,
maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.
Al ware het, dat ik profetische gaven had, en alle geheimenissen en alles,
wat te weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzette,
maar ik had de liefde niet, ik ware niets.
Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al ware het,
dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand,
maar had de liefde niet, het baatte mij niets.
De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig,
de liefde praalt niet, zij is niet opgeblazen, zij kwetst niemands gevoel,
zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe.
Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid.
Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij.
De liefde vergaat nimmermeer; maar profetieën, zij zullen afgedaan hebben;
tongen, zij zullen verstommen; kennis, zij zal afgedaan hebben.
Want onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren.
Doch, als het volmaakte komt, zal het onvolkomene afgedaan hebben.
Toen ik een kind was, sprak ik als een kind,
voelde ik als een kind, overlegde ik als een kind.
Nu ik een man ben geworden, heb ik afgelegd wat kinderlijk was.
Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen,
doch straks van aangezicht tot aangezicht.
Nu ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle kennen,
zoals ik zelf gekend ben.
Zo blijven dan:
Geloof, hoop en liefde, deze drie,
maar de meeste van deze is DE LIEFDE.*